ΜΚ03| ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ – ΜΕΡΟΣ Β΄

Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_future/μκ03-τα-συμβολα-δια-μεσου-των-αιωνων-μερ/

Τὸ Πνεῦμα κατέχει δυνάμεις τὰς ὁποίας ἡ ἐπιστήμη, παρ' ὅλην αὐτῆς τὴν πρόοδον, δὲν κατώρθωσε νά μελετήσῃ. Ἡ ὑφισταμένη μεταξὺ τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς ὕλης διαφορὰ φαίνεται ὡς ἐντελῶς ἀσυμβίβαστος μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, διότι κανεὶς μέχρι σήμερον δὲν ἠσχολήθη νὰ συσχετίσῃ τὸ Πνεῦμα μετὰ τῆς ὕλης, νὰ συγκρίνῃ αὐτὸ ἀνεπηρεάστως καὶ νὰ ἀνεύρῃ τὴν πραγματικὴν σχέσιν ἡ ὁποία ὑφίσταται μεταξὺ αὐτῶν. Αἱ δύο ἀντιθετοφρονοῦσαι Σχολαὶ τῶν Θεϊστῶν καὶ Ὑλιστῶν ἐξετάζουσιν πᾶν φαινόμενον καὶ πᾶσαν παρουσιαζομένην εἰς αὐτοὺς ἀποκάλυψιν ἀναλόγως τῶν ἀντιλήψεων, τὰς ὁποίας ἐστήριξαν ἐπὶ τοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησαν. Ἀλλὰ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα βασιζομένη ἐπὶ συστήματος καὶ θεωριῶν, αἵτινες δυνατὸν νὰ μὴ εἶναι ἀκριβεῖς, δὲν εἶναι ἀληθεῖς.

Ἡ πρόοδος, ἡ ἀληθὴς πρόοδος, στηρίζεται ἐπὶ τῆς παρατηρητικότητος τῆς ἐντελῶς ἀπηλλαγμένης τῶν ἐπιρροῶν οἱασδήποτε συστηματικῆς Σχολῆς. Δὲν ὑπονοοῦμεν μὲ τοῦτο ὅτι ἕκαστος ἐρευνητὴς πρέπει νὰ ἀποκρούσῃ τὰ ὑφιστάμενα συστήματα τῶν θεωριῶν, λέγομεν μόνον ὅτι ὁ ἀληθὴς ἐπιστήμων ἐρευνητὴς ἄνευ οὐδεμιᾶς προκαταλήψεως μελετᾷ προηγουμένως ὅλα τά συστήματα καὶ ὅλας τὰς θεωρίας καὶ ἀναπτύσσει τὴν θέσιν αὐτῶν, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῇ ὑπ' αὐτῶν καὶ κατόπιν ἐρευνᾷ ἀνεπηρεάστως τὴν μελέτην τῶν διαφόρων προβλημάτων, τὰ ὁποῖα περιβάλλουσι τὸν ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ κόσμον.

Ἡ ἔρευνα ἡμῶν στηριζομένη ἐπὶ μόνης τῆς πραγματικῆς ἐξετάσεως τῶν φαινομένων τῆς φύσεως, μὴ ἀκολουθοῦσα οὐδεμίαν Σχολήν καὶ ἀνεπηρέαστος οὖσα τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων θεωριῶν, θὰ προσπαθήσῃ νὰ λύσῃ ἐν τῇ παρούσῃ μελέτῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὑπ' αὐτῆς ἐξεταζομένων φαινομένων, δίδουσα αὐτοῖς τὴν ὑπ' αὐτῆς πιστευομένην πραγματικὴν λύσιν καὶ **Ἐξωτερίκευσιν.**

Τὸ Πνεῦμα εἶναι ἡ Ὑπερτάτη κορύφωσις τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως τῶν ὁποίων ἡ συνάντησις γίνεται ἐν Ἑαυτῷ. Ὁ κόσμος ὁ ἀενάως ἐξελισσόμενος δὲν ὑπῆρχεν. Ἡ

παρατηρουμένη διαμόρφωσις αὐτοῦ τοῦτ’ αὐτὸ ἀποδεικνύει ἐν τῇ μελέτῃ τῶν θεϊστικῶν καὶ ὑλιστικῶν θεωριῶν. Ἀνάγοντες τὴν ὕλην εἰς τὴν πρὸ τῆς διαμορφώσεως αὐτῆς ἐποχήν, καταλήγομεν εἰς τὸ ὅτι ἡ ὑλικὴ αὐτῆς ὑπόστασις ἦτο κατὰ τοσοῦτον ἀερώδης, ὥστε ἡ ὑφ’ ἡμῶν καταβαλλομένη αἰσθητικὴ νὰ καθιστᾶ αὐτὴν ἀφανῆ πρὸ τῶν αἰσθητικῶν μας ὀργάνων καὶ ἂν εἰσέτι ὡπλίζαμεν αὐτὰ διά τελειοτάτων ἐπιστημονικῶν ὀργάνων. Ἂν ἡ στερεωτέρα καὶ σκληροτέρα ὑπόστασις τῆς ὕλης ἀναλύεται καὶ ρευστοποιείται ἢ ἀεροῦται εἰς ὀλίγας χιλιάδας βαθμοὺς θερμότητος, ἡ τοῦ Σύμπαντος ὑλικὴ κατάστασις, διαπλέουσα εἰς πύρινον κλίβανον τρισεκατομμυρίων βαθμῶν, πῶς θὰ ἐξωμοιοῦτο ἐν τῇ κατανοήσει καὶ συλλήψει τῶν ἀσθενῶν ἡμῶν ὀργάνων; Ὁ νοῦς ἡμῶν ἀδυνατεῖ νὰ συλλάβῃ τὴν ἐξωτερίκευσιν τῆς ὑποστάσεως τοιαύτης ὕλης καὶ ἰλιγγιῶν πρὸ τῆς ὑπερτάτης πυροφανοῦς αὐτῆς ἀναλύσεως, ἀντιλαμβάνεται αὐτὴν ὡς ὑπεραεροφανῆ πνευματώδη. Ἡ ἀρχικὴ ὅμως αὕτη τῆς ὕλης ὑπόστασις, ὅσον ὑπεραεροφανὴς καὶ ἂν ἦτο, πάντως ἐνεῖχεν στοιχεῖα ὑλικά.

Πῶς ὅμως ἐκ τῆς Καθαρᾶς Πνευματικῆς Ἀϋλότητος δύναται νὰ παραχθῇ ὑλικὴ διαπαραγωγή; **Τὸ Πνεῦμα εἶναι Δύναμις Νοητική καὶ διὰ τοῦτο ἑκάστη ἐκδήλωσις Αὐτοῦ ἀποφέρει ἀποτελέσματα Νοητικά.** Ὁ δεσμός, ὅστις ὑφίσταται μεταξὺ Αὐτοῦ καὶ τῆς ὕλης εἶναι παρόμοιος τοῦ δεσμοῦ ὁ ὁποῖος συνδέει τὰς ὑλικὰς δυνάμεις τῆς φύσεως μὲ τὴν κατάστασιν τῶν σωμάτων τῆς ὕλης. Ἡ ἐκδήλωσις τῶν φυσικῶν δυνάμεων γίνεται διὰ τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἀναπτύξεως καὶ συγκεντρώσεως αὐτῶν ἐν εἰδικῇ ἀντιστοίχῳ συνενώσει. Καὶ ἡ ἐξωτερίκευσις τοῦ Πνεύματος καθίσταται ἀντιληπτή, ὁπόταν ἡ συνένωσις Αὐτοῦ μετὰ τῆς ἀντιστοίχου ὕλης ἐπισχετισθῇ δι’ ἀναλόγων στοιχείων προσκτώντων τὴν ὑπ’ αὐτοῦ ἐπιγενομένην ἐπίδρασιν πρὸς ἀρτίαν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἀνάπτυξιν.

Ἡ Δημιουργὸς Δύναμις διὰ νὰ ἐννοηθῇ ἐν τῇ καθόλου τῆς σημασίας αὐτῆς ἐξωτερικεύσει, προαπήτει, πρὸ τῶν ὑπ’ Αὐτῆς δημιουργηθέντων πραγμάτων, τὴν σύλληψιν ἑνὸς Σχεδίου. Τὸ συνολικὸν σχέδιον τῆς Δημιουργίας ἀπέβλεπε πρὸς ἕνα σκοπόν, τοῦ ὁποίου Αὕτη ἔταξε τὰ ὅρια, διὰ τῶν Ἀναλλοιώτων ὑπ’ Αὐτῆς ἐκπορευθεισῶν Δυνάμεων καὶ Νόμων τῆς φύσεως, ἵνα διὰ τῆς διὰ μέσου τοῦ χρόνου διαμορφουμένης ὄψεως τοῦ κόσμου ἐξυπηρετήσῃ τὸν σκοπὸν τῆς Δημιουργίας καὶ ἀκολουθήσῃ τὰς διαχαραχθείσας ἐν τῷ σχεδίῳ Αὐτῆς γραμμάς.

Οἱ ἐξετάζοντες ἁπλῶς καὶ μόνον τὴν κανονικὴν λειτουργίαν ὁποιουδήποτε μηχανισμοῦ ὁμοιάζουσι μὲ τὸν κύνα, τὸν παρακολουθοῦντα μετ’ ἀπορίας τοὺς κτύπους τοῦ ἐκκρεμοῦς ὡρολογίου καὶ τὴν βραδεῖαν κίνησιν τῶν δεικτῶν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ κατασκευάσας

αὐτὸ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν τακτικὴν παρακολούθησιν τοῦ ὑπ’ αὐτοῦ διεκνυομένου χρόνου. Ἡμεῖς ὅμως ἐκτὸς τῆς παρακολουθήσεως τῶν κτύπων τοῦ ὡρολογίου καὶ τοῦ μηχανισμοῦ αὐτοῦ ἐπιδιώκομεν νὰ μάθωμεν καὶ τὸν σκοπόν, δι’ ὃν τοῦτο κατεσκευάσθη.

Καὶ ἐξετάζοντες τὰς ποικίλας μορφὰς τὰς διαχαραχθείσας ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐξελισσομένου κόσμου καὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας, **ἀναγνωρίζομεν τὴν συνοχὴν, ἥτις ὑφίσταται παρ’ ὅλην τὴν παρατηρουμένην ἀντίθεσιν ἐν ταῖς σχέσεσιν τῶν διαφόρων ὄντων τῆς Δημιουργίας, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ συνόλῳ ἐξυπηρετοῦσι πιστῶς τὸν σκοπὸν τοῦ Δημιουργοῦ των.** Ἀλλὰ τίς εἶναι ὁ σκοπὸς οὗτος; Ποίαν ἐξυπηρέτησιν προϋποθέτει ἡ ζωὴ τῶν ἀγρίων ἐνστίκτων καὶ τῶν ἀκολούθων τῆς ἠθικῆς, τῶν ἐπιβαλλόντων τὴν ἠθικὴν αὐτῶν διδασκαλίαν, ὡς τὸ μόνον ἔρεισμα τῆς πραγματικῆς τελειοποιήσεως αὐτῶν; **Διατί ἡ Δημιουργὸς Πανσοφία νὰ πλάσῃ ὄντα μὲ ἀντιθέτους ἐξυπηρετήσεις τῆς αὐτοσυντηρήσεως αὐτῶν, ἀφοῦ ὁ σκοπὸς δι’ ὃν ὁ κόσμος ὑπ’ Αὐτῆς ἐδημιουργήθη ἦτο ἀγαθὸς καὶ συνεπῶς ἀγαθὰ ἔδει νὰ ὦσι τὰ πάντα;** Πάντα ταῦτα ὀφείλομεν νὰ τὰ ἐξετάσωμεν πρὶν ἢ καταλήξωμεν εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς παρούσης μελέτης, τοῦ ἀποσκοποῦντος νὰ ἐπεξηγηθῇ τὸ ὑπὸ τὰ σύμβολα τῶν διαφόρων θρησκειῶν ὑποκρυπτόμενον Πνεῦμα.

Οὐδεμία ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρεῖται ἀντίθεσις, χωρὶς νὰ ἔχῃ δικαιολογητικὸν λόγον, ἐν τῷ καθορισμῷ τῆς συσχετίσεως αὐτοῦ πρὸς τὸ ὅλον ἔργον τῆς Δημιουργίας, τοῦ ἐξυπηρετοῦντος τὸν ἀρχικὸν καὶ τελικὸν σκοπὸν αὐτῆς. Ἀπὸ τῶν κωνώπων μέχρι τοῦ ἐλέφαντος καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐξυπηρετεῖται ἡ κατ’ ἀλληλουχίαν ἀνάπτυξις τῆς ζωῆς, ἥτις ἐξυπηρετεῖ ἀνεπιγνώτως τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν τῆς Δημιουργίας.

Ἤδη ἐπαφίοντες τὴν ἀνάλυσιν τοῦ σκοποῦ τούτου ἐν ἄλλοις κεφαλαίοις ἀναδράμωμεν, ὅπως ἀναπτύξωμεν **πῶς ὁ Δημιουργήσας τὴν Φύσιν ΘΕΟΣ, ὁ ἐν τῇ Ὑποστάσει Αὐτοῦ ὢν Ἄϋλος, ἐξεπόρευσεν ἐξ Αὐτοῦ τὴν Πρωταρχικὴν τοῦ Σύμπαντος ὑλικὴν οὐσίαν τῆς φύσεως,** ἐξ ἧς ἀργότερον διὰ τῶν συμβαλλόντων Ἀναλλοιώτων αὐτῆς φυσικῶν νόμων διεμορφώθη εἰς τὸν νῦν ὑφιστάμενον τοῦ Ἀπείρου Κόσμον. Ἀναδιφῶντες ἐπιμελημένως τὰς μέχρις ἡμῶν διασωθείσας φιλοσοφικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς περιγραφάς, ἀδυνατοῦμεν νὰ εὕρωμεν τὸν μῖτον, ἐφ’ οὗ στηριζόμενοι νὰ ἐξέλθωμεν ἐκ τοῦ λαβυρινθώδους σπηλαίου τῆς ἀγωνίας.

Τὸ σπουδαιότερον κώλυμα τὸ ὁποῖον διαχωρίζει τοὺς Θεϊστὰς ἐκ τῶν Ὑλιστῶν εἶναι ἡ ἀνερμήνευτος καὶ ἀκατανόητος ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀντίληψις **πῶς εἶναι δυνατὸν**

ἐκ τοῦ μὴ εἶναι νὰ παραχθῇ ἁπτὸν εἶναι καὶ ἐκ τοῦ ἀΰλου ὑλικόν. Πάντες δὲ ὅσοι προσεπάθησαν νὰ κατανοήσωσιν ἐν τῇ ἀντιλήψει αὐτῶν τὴν ἐκ τοῦ Ἀΰλου παραγωγὴν ὕλης ἢ ἐθεώρησαν τοῦτο ὡς ἀδύνατον ἢ προσέδωσαν εἰς τὰς ἑρμηνείας αὐτῶν τὴν Ὑπερφυσικὴν τοῦ Ἀνωτάτου Ὄντος Δύναμιν, ἥτις ἐν τῇ Αὐτοβούλῳ Αὐτῆς διαθέσει δύναται τὰ ἀδύνατα νὰ καταστήσῃ δυνατά. Καὶ οὕτω ἐρρήθη τὸ ῥῆμα τῆς Γραφῆς: «Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστιν.» (**Λουκ. ΙΗ΄ 27, Ματθ. ΙΘ΄ 26**).

Ἡμεῖς ὅμως ἐπιδιώκομεν καὶ προσπαθοῦμεν, ἀφ’ ἑνὸς μὲν ὅπως ἐπεξηγήσωμεν πῶς εἶναι δυνατὸν ἐκ τοῦ Ἀΰλου νὰ παραχθῇ ὑλικόν, ἀφ’ ἑτέρου δὲ ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῆς λύσεως τούτου μὴ ἐξέλθωμεν τῶν φυσικῶν ὁρίων, τὰ ὁποῖα αὐτὰ καθ’ ἑαυτὰ ἐξεταζόμενα **παριστῶσι τὸν Θεὸν ὡς ὄντως Ἀναλλοίωτον καὶ Ἀμετάβλητον, τόσον ἐν τῇ Ὑποστάσει Αὐτοῦ, ὅσον καὶ ἐν τῇ Αὐτοδιαθέσει τῶν Δυνάμεων Αὐτοῦ, αἵτινες οὐδέποτε ὑπ’ Αὐτοῦ ἀναιροῦνται καὶ εὐμεταβάλλονται.**

Ἐὰν ἀποδεχθῶμεν ὅτι τὰ ἀδύνατα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις δυνατά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ, τότε ἀνομολογούμεν καὶ πιστεύομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει οὐδεμίαν μὲ τὸν Θεὸν σχέσιν καὶ ὅτι ὁ σκοπὸς καὶ αἱ Βουλαὶ τοῦ Θεοῦ δύνανται νὰ μετατραπῶσιν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Ἐν ὅσῳ ὅμως βλέπομεν τοὺς ἐν ὑποδεεστέρα Αὐτοῦ μοίρᾳ φυσικοὺς νόμους, τοὺς ἐξ Αὐτοῦ ἐκπορευθέντας, Ἀναλλοιώτους καὶ Ἀμεταβλήτους, πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ Δημιουργὸς αὐτῶν νὰ εἶναι εὐμετάβλητος; Καὶ παραδεχόμενοι τοῦτο δὲν καταβιβάζομεν Αὐτὸν ἐν τῇ ταπεινότητι τῶν εὐμεταβλήτων ἡμῶν φρονημάτων καὶ ἀντιλήψεων;

Ὁ Θεὸς εἶναι μὲν Αὐτόβουλος καὶ Αὐτενεργός, ἀλλὰ καὶ οὐχί εὐμετάβλητος ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῶν Πνευματικῶν Αὐτοῦ Δυνάμεων. Ὁ ὑπ’ Αὐτοῦ δημιουργηθεὶς κόσμος ἐξελίσσεται ἐπὶ ἑνὸς σχεδίου τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ, ἕως ὅτου ἐξυπηρετήσῃ πλήρως τὸν σκοπόν, δι’ ὃν ἐδημιουργήθη καὶ πρὸς ὃν ἄγεται. Δὲν πρέπει τοῦ κανόνος τούτου νὰ ἐξαιρεθῇ ὁ ἄνθρωπος, ὡς Θείᾳ Χάριτι διαπλασθείς, διότι τότε ὁ πλάσας αὐτὸν θὰ ἦτο πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀντιβαίνει ὡς πρὸς τὴν Ἀμετάβλητον Ὑπόστασιν τοῦ Θεοῦ. Δυνατὸν ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ διαπλάσει αὐτοῦ νὰ ἀποτελῇ ἐξαίρεσιν τῶν ἄλλων ἐπὶ τῆς γῆς ὄντων, ἐν τῇ ἐξαιρέσει δὲ ταύτῃ ἀκολουθεῖ τὴν διαχαραχθεῖσαν εἰς αὐτὸν ἐξέλιξιν, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τῶν φυσικῶν ὁρίων, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ καὶ φυσικότητι τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἔταξεν, ἀπαραλλάκτως ὅπως τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ φυσικὴν ἐξαίρεσιν τῆς διαστολῆς καὶ συστολῆς τῶν σωμάτων, ἀλλὰ οὐδέποτε μεταβάλλει ἐν καιρῷ τὴν ἀρχικῶς δοθεῖσαν εἰς αὐτὸ ἐξαίρεσιν.

Ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ τὴν ἐξαίρεσιν τῆς φυσικῆς ζωῆς, διότι ἐν αὐτῷ ἐγκλείεται ἡ Πνοὴ τοῦ Πνεύματος τοῦ Δημιουργοῦ του, τὸ ὁποῖον ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ Λόγου. Ἄνευ αὐτοῦ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξωτερικεύσῃ τὰ διανοήματα αὐτοῦ, νὰ μελετήσῃ καὶ παραβάλῃ τὰς προκυπτούσας ἐκ τῆς ἐξετάσεως καὶ μελέτης τῶν περιβαλλόντων αὐτὸν πραγμάτων ἀπορίας καὶ νὰ δικαιολογήσῃ ἐν τῇ ὑλικῇ αὐτοῦ ἰδιότητι τὸν λόγον καὶ τὴν αἰτίαν τῆς παραγωγῆς των. **Διὰ τοῦτο δὲ οὗτος δέον νὰ προσπαθήσῃ, δι' ὅλων αὐτοῦ τῶν δυνάμεων, ὅπως ἀκολουθήσῃ τὴν φυσικὴν ἰδιότητα τῆς Οὐσίας τοῦ Πνεύματος, ἐπιδιώκων νὰ ἀνέλθῃ ὑψηλότερον καὶ κατανοήσῃ τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἐγεννήθη, δι' ὃν ἀναπτύσσεται καὶ δι' ὃν ζῇ.**

Ἡ κατανόησις δὲ αὐτοῦ θὰ ἐπιτελεσθῇ ὁπόταν κατωρθώσῃ νὰ περιορίσῃ τὰς ἀνάγκας τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ συντηρήσεως καὶ ἀναπτύξῃ τὴν ἐξερεύνησιν αὐτοῦ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀνακαλύψεως πλειοτέρων φυσικῶν δυνάμεων καὶ στοιχείων, δι' ὧν νὰ κατωρθώσῃ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Πνευματικότητος αὐτοῦ, τὰς ἐπιδιωκούσας ἐν τῇ φυσικῇ ἐξαιρέσει τῆς ἰδιότητός των, οὐχὶ ὑλικὴν τροφὴν καὶ ἀπόλαυσιν, ἀλλὰ Πνευματικὴν διατριβὴν καὶ ἐντρύφησιν, ἣν εἶναι ἱκανοὶ νὰ διαισθανθῶσι πάντες ἐκεῖνοι, οἵτινες ἠσχολήθησαν εἰς τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ Ἀγνώστου. Τὸ Ἄγνωστον ἐπισκιάζεται διὰ τοῦ πυκνοῦ πέπλου τὸ ὁποῖον καλοῦσιν ὑπερφυσικότητα καὶ Θαῦμα. Ἀποκαλυπτομένου ὅμως τοῦ περιβάλλοντος καὶ ἀποκρύπτοντος ἐκ τῆς γνώσεως ἡμῶν λόγους, **ὁ ἀδιαφανὴς πέπλος αἴρεται καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸν ἄγνωστον, ἀπὸ ὑπερφυσικὸν καθίσταται φυσικώτατον καὶ ὡς ἐπιβεβλημένον καὶ καταφανέστατον ἀποτέλεσμα τῶν αἰτιῶν, τὰς ὁποίας πρὸ τῆς κατανοήσεως αὐτῶν δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν ἄλλως πως ἐκτὸς θαύματος.**

Καὶ ἡ ἐκ τῆς Ἀΰλου Ὑποστάσεως τοῦ Θεοῦ διαπαραγωγὴ τοῦ ὑλικοῦ κόσμου εἶναι ἀφύσικος καὶ ἀσύστατος ὑπόθεσις, τὴν ὁποίαν οἱ παραδεχόμενοι ταύτην δὲν ἐξαιροῦν αὐτὴν τῆς ἀδυναμίας τῆς πεπερασμένης των διανοίας, ἡ ὁποία ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ αὐτῆς ἔδωσε τὴν μεταβολὴν τοῦ ἐν τῇ Αὐτοδιαθέσει τῶν Ἀναλλοιώτων Αὐτοῦ Δυνάμεων, καθιστῶντες δυνατὰ τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις.

Ἡ ἐξερεύνησις πάσης ὑπονοουμένης εἴτε ἐντελῶς ἀγνώστου ὑποθέσεως εἶναι Ἀρχὴ, ἐφ' ἧς συστρέφεται ἅπασα ἡ τοῦ ἀνθρώπου προσπάθεια, ἀφ' ἧς ἐποχῆς οὗτος ἤρξατο καταμερίζων τὰς ἐκ τῆς πνευματικότητος αὐτοῦ ἀπορρεούσας σκέψεις, ὑποβάλλων αὐτὰς εἰς τὸν διηνεκῆ τῆς λογικῆς αὐτοῦ ἔλεγχον. Αἱ ἐφευρέσεις, αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστῆμαι ἐξερευνήθησαν καὶ

ἐτελειοποιήθησαν ὑπὸ τῆς φυσικῆς ἰδιότητος τῆς Πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου διαπλάσεως, ἐπιθυμοῦντος πάντοτε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν, ἥτις παρήγαγε τὴν ὑποκειμενικὴν καὶ ἀντικειμενικὴν ἐκδήλωσιν ἑκάστου φαινομένου.

Ἡ ἀληθὴς δὲ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα προσπαθεῖ νὰ συνδυάσῃ τὴν παραγωγὴν τῶν μᾶλλον ἀβεβαίων καὶ ἀκαταλήπτων φαινομένων μὲ τὴν ὑπ’ αὐτῆς κατανοουμένην φυσικότητα τῆς ἐκδηλώσεώς των, ὑπαγάγουσα εἰ δυνατὸν ταῦτα ὑπὸ τὴν σταθερὰν τῶν φυσικῶν νόμων λειτουργίαν. Ἐν τῇ ἐρεύνῃ ὅμως ταύτῃ προκύπτουν πολλάκις φαινόμενα, τὰ ὁποῖα ἡ ἐπιστημονικὴ αὐτῶν ἀντίληψις καταδικάζει ἀμέσως, χωρὶς νὰ ἐπιζητήσῃ νὰ προσπλησιάσῃ καὶ ἀνεύρῃ τὴν αἰτίαν τῆς διαπαραγωγῆς των. Ὁ φυσικὸς ἐπιστήμων ἀγνοῶν τοὺς νόμους τοὺς διαπαράγοντας τὴν παραγωγὴν ἑνὸς φαινομένου, ὑποπίπτοντες οὐ μόνον εἰς τι τῶν αἰσθητηρίων αὐτοῦ ὀργάνων, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν τῶν ὑπ’ αὐτοῦ διαθετομένων ἐπιστημονικῶν ἐργαλείων σύλληψιν, ἀπαρνεῖται διαρρήδην τὴν ἀλήθειαν τοῦ φαινομένου τούτου.

Ἐξ ἀντιθέτου δέ, πάλιν τάξις τις ἐπιστημόνων, βεβαιουμένη περὶ τῆς ἀληθοῦς παραγωγῆς ἑνὸς φαινομένου, μὴ ἀναπαραγομένου πάντοτε ὑπὸ τῶν αὐτῶν διαθετομένων ἐπιστημονικῶν μέσων καὶ εὐνοϊκῶν πρὸς τοῦτο συνθηκῶν, ἀγνοοῦντες τοὺς φυσικοὺς νόμους τοὺς διαπαράγοντας αὐτό, ἀποδίδουσι τοῦτο εἰς τὴν ὑπερφυσικὴν ἐπίδρασιν τῶν δυνάμεων τοῦ Ὑπερτάτου Ὄντος, τοῦ Θεοῦ, τὸν Ὁποῖον ἐξαιροῦσιν ὑπὲρ πάντα Νόμον καὶ κατὰ πάσης φυσικῆς λειτουργίας.

Ἀλλὰ αὐτὴ αὕτη ἡ Ὑπερτάτη Διανόησις δὲν δύναται νὰ κατανοηθῇ ἐν τῇ Τελειότητι Αὐτῆς, ὁπόταν ἐξαιρεθῇ τῆς ἁρμονικῆς συνοχῆς καὶ λειτουργίας τοῦ ἐξ Αὐτοῦ δημιουργηθέντος κόσμου. Ὁπόταν ἐξετάζωμεν μίαν μηχανὴν ἐκ τῆς κανονικότητος καὶ τῆς ἁρμονικῆς ταξιθετήσεως τῶν ἐξαρτημάτων καὶ τῆς λειτουργίας αὐτῆς, κατανοοῦμεν τὴν ἐμπειρικότητα καὶ τὴν τελείαν μηχανικὴν μόρφωσιν καὶ ἰδιοφυΐαν τῶν κατασκευαστῶν της. Ἐπιτρέπεται εἰς ἡμᾶς νὰ σκεφθῶμεν ὅτι ἡ ἁρμονικὴ συνεκτικότης τοῦ μηχανισμοῦ αὐτῆς συνεδυάσθη καὶ συνηρμολογήθη ὑπὸ Διανοίας οὐδὲν ἐχούσης νὰ παρουσιάσῃ ἐν τῇ ἁρμονικότητι καὶ συνοχῇ τῶν Πνευματικῶν Αὐτῆς Δυνάμεων; Βεβαίως ὄχι. Πῶς λοιπὸν δυνάμεθα νὰ προσδώσωμεν ἀφύσικον ἰδιότητα εἰς τὴν Πνευματικὴν τοῦ Θεοῦ Ὑπερτελείαν Ἁρμονικότητα, ἐξ ἧς ἀπέρρευσεν ἡ καταπλήσσουσα ἡμᾶς Συνοχὴ καὶ Ἁρμονία, εἴτε ἐν τῷ συνόλῳ, εἴτε ἐν τῷ καταμερισμῷ τοῦ Σύμπαντος Κόσμου; **Ἀφοῦ δὲ ὁ Θεὸς κατέχει ἐν Ἑαυτῷ τὴν φυσικὴν ἀπόρρευσιν τῶν φυσικῶν νόμων καὶ τῆς ἁρμονίας τῆς φύσεως, πῶς ἐκ τῆς Ὑπερπνευματικῆς Αὐτοῦ Ἀϋλότητος ἀπέρρευσεν ὑλικὴ διαπαραγωγὴ;**

Ἐν τῇ μελέτῃ ἡμῶν ταύτῃ, προσπαθοῦμεν ἵνα ἐξετάσωμεν τὴν ἀνάλυσιν τῶν θεωριῶν ἡμῶν ὅσον τὸ δυνατὸν ὑπὸ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀνάπτυξίν των, μὴ ἀπορρίπτοντες καὶ τὰς Θεολογικάς, Θεοσοφικὰς καὶ παντὸς ἄλλου συστήματος θεωρίας, προσπαθοῦντες μόνον ὅπως συσχετίσωμεν αὐτὰς μὲ τὴν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν, ἡ ὁποία ἐν τῇ ἐξερευνήσει αὐτῆς δὲν πρέπει νὰ ἀπορρίπτῃ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐννοεῖ καὶ δὲν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ, ἀλλὰ μὴ ἀπορρίπτουσα αὐτὰ νὰ προσπαθήσῃ ἐν ταῖς ἑρμηνείαις αὐτῆς νά προσπλησιάσῃ τὴν θετικὴν ἀνάλυσιν αὐτῶν.

Ἡ Πρωταρχικὴ Δύναμις, ὑπὲρ τὴν φύσιν ὑφισταμένη καὶ τὴν φύσιν διαπαραγαγοῦσα ἐν τῇ Ἁρμονικῇ Τελειότητι καὶ συνοχῇ τῶν ἐξ Αὐτῆς ἀπορρεουσῶν ἐπιδράσεων καὶ ἰδιοτήτων, πρὸ τῆς Δημιουργίας τοῦ κόσμου ἐνυπῆρχεν ἐν Ἑαυτῇ, καὶ Αὐτὴν ὥριζεν ἐν τῇ Αὐτοδιαθέσει τῆς Βουλήσεως καὶ ἐκδηλώσεώς Αὐτῆς πρὸς Ἑαυτήν, διὰ τοῦ Λόγου. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα δὲν κατώρθωσεν εἰσέτι νὰ ἐξηγήσῃ, ἡ Θεόσοφος ἑρμηνεία ἐν τῇ συλλήψει τῶν λογικῶν αὐτῆς λογισμῶν κατώρθωσε νὰ προσπλησιάσῃ. Ἡ ἔννοια δὲ μεθ’ ἧς εἷς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἰωάννης, ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοῦ, ἐπεξηγεῖ τὴν ἐκ τοῦ Θεοῦ Δημιουργίαν, ἐστὶν ἡ μόνη ἀληθὴς κατανόησις τοῦ λεπτεπιλέπτου ὅσον καὶ σοβαροῦ ζητήματος τῆς ἐκ τῆς Ἀΰλου Ὑποστάσεως τοῦ Θεοῦ ἀπορρεύσεως τοῦ ὑλικοῦ κόσμου.

«**Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεὸν. Πάντα δι’ αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἕν, ὃ γέγονεν, ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν.» (Ἰωάν. Α΄ 1-5). Καὶ κατωτέρω λέγει: «Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας.**» (**Ἰωάν. Α΄ 14**).

Ἵνα ἀναπτύξῃ τις συστηματικὴν μελέτην, στηριζομένην ὅσον τὸ δυνατὸν προσπλησιέστερον πρὸς τὴν φυσικὴν ἁρμονίαν αὐτῆς, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιλαμβάνηται μιᾶς Θεολογικῆς περικοπῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας νὰ στηρίζῃ τὸ βάσιμον καὶ ἀληθὲς τῶν παραδοχῶν του. Ἀποφεύγομεν νὰ προτάξωμεν ὡς ἐποικοδομητικὸν ἡμῶν ἐπιχείρημα τὸ περιεχόμενον ἑνὸς κειμένου, τὸ ὁποῖον ὅσον καὶ ἂν πιστεύεται ὑπὸ τῶν θεολογούντων, ὅσον περιεκτικόν καὶ ἀκριβὲς εἰς φιλοσοφικὰς ἐννοίας καὶ ἂν εἶναι, ὅσον κατανοητὸν καὶ ὑπερλογικὸν καὶ ἂν καταφαίνεται ἡμῖν, ἐν τούτοις δὲν ἔχει οὐδεμίαν

ἐπιστημονικὴν ἀξίαν διὰ τὸν ἐπιστημονικὸν κύκλον τῆς θετικῆς Σχολῆς. Τὸ προτάσσομεν μόνον, διότι μᾶς δίδει τὸν μῖτον, ὃν ἀκολουθοῦντες ἀνευρίσκομεν τὴν ἔξοδον τοῦ λαβυρινθώδους, τοῦ σκοτεινοῦ σπηλαίου τῆς Γνώσεως.

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος. Πρὸ τῆς πρωταρχικῆς Οὐσίας τοῦ Σύμπαντος, τῆς ἀπορρευσάσης ἐκ τῆς Πνευματικῆς Ἀϋλότητος τοῦ Θεοῦ, ὑφίστατο ὁ Λόγος, ἡ Δημιουργικὴ Αὐτόβουλος καὶ Αὐτενεργὸς Δύναμις, ἥτις ἐν τῇ ἐκδοχῇ τῆς λειτουργίας τῶν Σκέψεων Αὐτῆς παρήγαγε τὴν πρώτην μορφὴν τοῦ κόσμου. Ὁ Λόγος εἶναι Δύναμις ἐξωτερικεύουσα τὴν Ὑπόστασιν τοῦ Πνεύματος, τὸ ὁποῖον δι' Αὐτοῦ δημιουργεῖ. Ὁ Λόγος εἶναι ἡ Δύναμις ἡ δυναμένη νὰ δώσῃ ὤθησιν πρὸς μεταμόρφωσιν τῆς ὕλης καὶ νὰ παραγάγῃ ἀδιοράτους ἐπιδράσεις ἐπὶ τοῦ Κόσμου.

Αἱ εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν ἐπερχόμεναι ἐπιδράσεις, θεραπεῖαι ἢ ἀλλοιώσεις τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, τὰς ὁποίας ἡ ἐπιστήμη χαρακτηρίζει ἁπλούστατα μὲ τὸν ὅρον τῆς ὑποβολῆς, δηλαδὴ τῆς ἐπιδράσεως ἑνὸς ἰσχυροτέρου ὀργανισμοῦ ἐπὶ ἑνὸς ἄλλου ἀσθενεστέρου, μιᾶς ἰσχυρᾶς θελήσεως ἐπὶ ἑτέρας ἀσθενοῦς, χωρὶς ὅμως νὰ δύναται νὰ μᾶς ἀναλύσῃ πῶς ἡ ἔκφρασις ὡρισμένων λέξεων διὰ τῆς ὑποβολῆς τοῦ λόγου καὶ μόνον δύναται νὰ εἶναι καταφανὴς ἐπίδρασις εἰς ἕνα σωματικὸν ὀργανισμόν. Ἄνευ ὑλικῆς ἐπιδράσεως καθαρτικοῦ ἀδύνατον νὰ ἐπέλθῃ ἀποκάθαρσις, ὅπως δὲν εἶναι δυνατὸν ἄνευ ἐκδορίου νὰ προξενηθῇ φλεγμονή, μὲ μόνον τὴν ἰδέαν τῆς ἐπιθέσεως τοιούτου ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ ὑπνωτισθέντος.

Τ**ὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ ὀπαδοὶ τοῦ θετικισμοῦ, ἀπαρνούμενοι νὰ παραδεχθῶσιν ὕπαρξιν ψυχικῆς δυνάμεως, καταφεύγουσιν εἰς αὐθαιρέτους ἐξηγήσεις,** αἱ ὁποῖαι δὲν μᾶς ἀναλύουν τόσον κατανοητῶς καὶ ἀποδεικτικῶς πῶς τὸ νόημα μιᾶς φράσεως, μὴ ἐμπεριεχούσης ὑλικὰ στοιχεῖα, δύναται νὰ προξενήσῃ ἐρεθισμὸν εἰς ὡρισμένα ἐγκεφαλικά κέντρα, τὰ ὁποῖα διὰ τοῦ νευρικοῦ συστήματος νὰ ἐπιφέρωσι τὴν ἀλλοίωσιν ταύτην. Εἴτε λοιπὸν ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ λόγος, διὰ τῆς ἐξωτερικεύσεως αὐτοῦ, ἐκπέμπει ἀδιόρατα ὑλικὰ μόρια ἐπιδρῶντα ἐπὶ τῶν λεπτεπιλέπτων αἰσθητικῶν λειτουργιῶν, εἴτε πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν αὐτὸν ὡς Δύναμιν, δυναμένην νὰ ἐπιφέρῃ ὑλικὴν ἀλλοίωσιν ἐπὶ ὡρισμένων αἰσθητικῶν κέντρων.

Εἴτε ὅμως οὕτως εἴτε ἄλλως, ἡ ἐπίδρασις τῆς ὑποβολῆς τοῦ λόγου ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ διαφεύγει τῆς χημικῆς ἀναλύσεως τῆς θετικῆς ἡμῶν ἐπιστήμης.

Διὰ τῆς ἁπλῆς ἐκφράσεως τοῦ Λόγου, δὲν ἐννοοῦμεν τὸ ἄθροισμα τῶν λέξεων καὶ φράσεων, αἱ ὁποῖαι ἐξωτερικεύουν τὸν ὑποκειμενικὸν ἢ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τῶν περικυκλούντων ἡμᾶς πραγμάτων καὶ τῶν συλλαμβανομένων παρ' ἡμῖν συναισθημάτων. **Διὰ τῆς λέξεως ΛΟΓΟΣ καθορίζομεν τὴν ἔννοιαν τῆς Πνευματικῆς Δυνάμεως ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ὑλικὸν κόσμον. Ἡ Πνευματικὴ ἐκδήλωσις τῆς Οὐσίας τοῦ ἀνθρωπίνου Πνεύματος ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ Λόγου. Τὸ ποσὸν καὶ ποιὸν τῆς δυνάμεως ἑκάστου Πνεύματος καταμετροῦμεν ἐκ τῆς συνοχῆς τῶν διανοημάτων τῶν ἐξωτερικευομένων ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ τῆς τῶν ἐννοιῶν αὐτοῦ σημασίας.**

Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν διαφορὰν ἥτις ὑφίσταται ἐν τῇ ἐξωτερικεύσει τῶν Πνευματικῶν δυνάμεων, ὑπαγάγομεν τὴν ἀξίαν τοῦ Πνεύματός μας ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Πνευματικῆς ἀναλύσεως τοῦ ἐξωτερικευομένου ἐξ αὐτοῦ Λόγου. Ἐὰν ἀντιλαμβανώμεθα τὴν ἔννοιαν τῶν ἐν τῇ ἀναπτύξει μας ὑποπιπτόντων καὶ ἀναπτυσσομένων ὑπὸ τοῦ Α΄ Πνεύματος ζητημάτων, τότε κρίνομεν αὐτὸ ἀναλόγως τῆς συγκριτικῆς τῶν γνώσεών μας ἐμπειρίας καὶ ἀποφαινόμεθα ὅτι τοῦτο λογικεύεται. Συγκρίνοντες δὲ τὴν ἀξίαν ἑκάστου Λόγου πρὸς τὴν παρ' ἡμῶν γνῶσιν, ἀνευρίσκομεν ἐν τῷ παραλληλισμῷ ἑνὸς ἑκάστου Λόγου πρὸς τὴν ἐν συγκρίσει μόρφωσιν ἡμῶν καὶ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ὅρους, τοὺς ὁποίους παρεδέχθημεν ἐν τῇ ἀναπτύξει ἡμῶν διὰ νὰ ἐπιλύωμεν ἕκαστον πρόβλημα καὶ ἑκάστην ἀπορίαν μας, ὅτι ἡ ἀξία τοῦ Λόγου τούτου στηρίζεται ἐπὶ τῆς λογικῆς ἢ εἶναι ἀπορριπτέος. **Ὁ Λόγος, ὅμως, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν δὲν στηρίζεται ἐπὶ τῆς συνταυτίσεως τῶν ἐξ αὐτοῦ ἀπορρεουσῶν ἐννοιῶν ἐν τῇ ἀναπτύξει τῶν ἀντιθέτων συστημάτων, ὅπως ὑπολογισθῇ ἡ ἀξία τῆς Πνευματικῆς του δυνάμεως.**

Ὁ ἀναπτύσσων ἓν σύστημα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐπικρατοῦντα συστήματα, ὀφείλει νὰ ἀνεύρῃ τὰ ἀνάλογα στοιχεῖα τῶν ἐπιχειρημάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων νὰ στηριχθῇ καὶ καταπολεμήσῃ τοὺς ἀντιθετοφρονούντας ἀντιπάλους του. Ἐν τῇ νεωτέρα ἐρεύνῃ, τὸ ὑπὸ τοῦ Θετικισμοῦ ἐπικρατῆσαν ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἐμπειρικῶν ἐπιστημόνων ἀξίωμα, ὅτι πᾶν φαινόμενον μὴ ὑποβαλλόμενον εἰς τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης διαθετόμενα μέσα, τυγχάνει ἀπορριπτέον, δέον νὰ ἐξοβελισθῇ ἐκ τῆς προκαταλήψεως τοῦ ἀληθοῦς ἐρευνητοῦ. Διότι ἓν φαινόμενον ὑποπίπτον εἰς τὰς αἰσθήσεις μας, τὸ ὁποῖον ἀπορρίπτομεν διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι δὲν κατέχομεν τὰ μέσα ὅπως ὑπαγάγωμεν αὐτὸ εἰς τὴν τῶν διαθετομένων ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης μας ὀργάνων ἐξέλιξιν καὶ ἀναπαραγωγὴν ἢ ὑπὸ τὴν τῶν γνώσεών μας ἀνάπτυξιν, ἀντιβαίνομεν πρὸς τὴν ἀμερόληπτον καὶ ἀπροκατάληπτον ἀληθῆ ἔρευναν.

Ὅταν ἐν τῇ ὑποβολῇ, ἡ ἐξ ἡμῶν ἀπορρέουσα διὰ τοῦ λόγου ἢ καὶ τῶν διανοημάτων ἡμῶν Πνευματικὴ Δύναμις, ἐπιδρῶσα ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ὑποβαλλομένου, παράγει ὑλικὴν ἀλλοίωσιν ἢ συναισθήματα ὅμοια τῶν ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν παραχθέντων σκέψεων, ἔπεται ὅτι **ἡ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ὀργανισμῷ ἐνυπάρχουσα Πνευματικὴ Δύναμις, ἐν τῷ καθορισμῷ τῆς ὑποστάσεως αὐτῆς οὖσα ἄϋλος, ὡς μὴ ὑποβαλλομένη ἐν τῇ σταθμίσει χρόνου, τόπου καὶ ποσοῦ, ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ὕλης ἢ καλλίτερον εἰπεῖν, παράγει ὑλικά ἀκαθόριστα εἰσέτι στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ μεταστῶσι καὶ συμπτυχθῶσι ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Πνεύματος κατεχομένη σωματικῇ μορφῇ.**

Τὰ φαινόμενα τῆς τηλεπαθείας ἐξηγοῦνται κάλλιστα ὅταν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ Πνευματικὴ ἡμῶν ὑπόστασις κατέχει δυνάμεις, δυναμένας νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἐν δεδομένῃ συμβολῇ ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐσωτερικὰς ἡμῶν ψυχικὰς διαθέσεις, εἴτε μή, πρὸς ἐκδοχὴν καὶ ὑλοποίησιν τῆς ψυχικῆς μας δυνάμεως, συμφώνως τῇ ἐπιθυμίᾳ ἡμῶν οὐ μόνον ἐν μικρᾷ ἀφ' ἡμῶν ἀποστάσει, ἀλλ' ἐν διαστήματι χιλιάδων χιλιομέτρων. Ἂν δὲ ἡ ἐκφεύγουσα ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου διανόησις πλήττῃ ἕτερον ἐγκέφαλον εἰς μεγάλην καὶ κεχωρισμένην ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν καὶ παράγει τὰ αὐτὰ συναισθήματα καὶ τὰς αὐτὰς ὑπ' αὐτοῦ ἐξωτερικευομένας ἰδέας, δυνατὸν ἐν τῇ κατανοήσει καὶ ἀναπτύξει τῆς Πνευματικῆς δυνάμεως νὰ παραχθῇ ὑλικὴ ἀλλοίωσις εἰς τινα ὀργανισμὸν ἐκ τῆς ἁπλῆς καὶ μόνον ἐπιθυμίας τῆς πραγματοποιήσεώς του.

Ἐκ πάντων τῶν μέχρι σήμερον πορισμάτων τῆς ψυχολογικῆς ἐρεύνης, καταφαίνεται ὅτι **ἡ Πνευματικὴ δύναμις δύναται, ἐν δεδομένῃ συμβολῇ συντυχόντων εὐνοϊκῶν ὅρων, νὰ ἐπισχετίσῃ δύο ψυχικὰς δυνάμεις καὶ ἑνώσῃ αὐτὰς ἐν τῇ κατανοήσει τοῦ ἑκ τῆς μιᾶς πρὸς τὴν ἑτέραν ἀπευθυνομένου συναισθήματος.** Ἡ λειτουργία ἡ ἐπερχομένη ἐν τῷ ὑλικῷ ὀργανισμῷ ἂν καὶ φυσικῶς κανονική, παράγει φαινόμενα ἐντελῶς δυσερμήνευτα, ἂν ὄχι ὑπερφυσικά. Ἡ ἐπιστημονικὴ ταξιθέτησις αὐτῶν προσεπάθησεν ὅπως προσδώσῃ αὐτοῖς ὡς οἷον τε ἐπιστημονικωτέραν ἐξήγησιν, στηριζομένην ἐπὶ τῶν ἀναλλοιώτων τῆς φύσεως νόμων, ἀλλὰ ἡ ὑλιστικὴ ἑρμήνευσις αὐτῶν προσκρούει ἐπὶ καθαρῶς ψυχολογικῶν λόγων καὶ ἀγνώστων εἰσέτι ὅρων, δι' ὧν παράγονται τὰ Πνευματικὰ φαινόμενα τῶν προαισθήσεων, τῆς τηλεβλεψίας, τῶν φαντασιώσεων, τῆς ὑποβολῆς καὶ αὐθυποβολῆς, τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ μαγνητισμοῦ, τῆς ἀσυνειδήτου μυωνικῆς ἐνεργείας, τῆς κρυσταλλοθεωρίας, τῆς ραβδομαντείας, τῶν προγνωστικῶν ὀνείρων τοῦ μέλλοντος, τῆς δι' ὀνείρων καὶ ὑπνωτισμοῦ ἀποκαλύψεως ἀπωλεσθέντων ἀντικειμένων, τῶν ἐμφανίσεων ὄχι πλέον θνησκόντων, ἀλλὰ νεκρῶν, ὁτὲ μὲν ἐν φάσματι, ὁτὲ δὲ διὰ περιβολῆς, ἣν ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν ἔφερον.

Ἡ ἐξέτασις τῶν διαφόρων φαινομένων τούτων ἀπέδειξεν εἰς τὰς ἐρεύνας ἐπιστημόνων τὸ ἀναμφισβήτητον γεγονὸς τῶν φαινομένων τούτων, τὰ ὁποῖα εἰς μάτην ἡ ἐπιστημονικὴ ἐμπειρικότης των προσπαθεῖ ἐν τῇ χαρακτηρίσει αὐτῶν νὰ τὰ περιβάλῃ μὲ τὴν ὑλιστικὴν θεωρίαν τῆς ἐξηγήσεων των. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον καταφαίνεται καὶ ἀνομολογεῖται εἶναι ὅτι ὑπὸ τῆς ἐρεύνης ταύτης ἀπεδείχθη ὡς γεγονὸς ἡ εὐκολωτάτη λύσις προβλήματος καθ’ ὕπνον, ἐνῶ ἐν ἐγρηγόρσει ἦτο δυσεπίλυτον, γεγονὸς ὅτι μία μήτηρ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δυτικοῦ ἡμισφαιρίου εὑρισκομένη, προαισθάνεται καὶ ἀνησυχεῖ διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ μεμακρυσμένου υἱοῦ της, χωρίς οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἐνδόσιμον νὰ ἔχῃ ἀλλαχόθεν περὶ τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ, γεγονὸς ὅτι πράγματα ἀπωλεσθέντα καὶ ματαίως ἐπὶ μακρὸν ζητηθέντα ὡράθησαν καθ’ ὕπνου ποῦ εὑρίσκονται καὶ τὴν ἐπαύριον ἀνευρέθησαν, γεγονὸς ὅτι φίλοι συνδιαλεγόμενοι ἐν Ἀγγλίᾳ περὶ κοινοῦ φίλου, ὃν ὑπέθετον ἐν Ἀθήναις, τὸν εἶδον αὐτοστιγμεὶ ἐνώπιόν των παρουσιαζόμενον, γεγονὸς ὅτι ἄνθρωπος ἀγνοῶν τὰς γεωλογικὰς ἐπιστήμας, τῇ βοηθείᾳ μιᾶς ράβδου ἀνὰ χεῖρας, ἐπιτυγχάνει ν’ ἀνεύρῃ, ὄχι δυνάμει τῆς ράβδου, ἀλλὰ δυνάμει τῆς ἐν αὐτῷ κεκρυμμένης ψυχικῆς ἰδιότητος, τὰς ὑπογείους φλέβας μετάλλων ἢ ὑδάτων, διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν ὁποίων ματαίως προσεπάθησαν ἐπιστήμονες, γεωλόγοι, μεταλλωρύχοι καὶ φρεατοποιοί, γεγονὸς τοῦ ὅτι εἷς ὑπνωτισμένος διατάσσεται νὰ ἐγερθῇ εἰς τὴν τάδε ὥραν καὶ τόσα λεπτὰ τῆς ὥρας ἢ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν τάδε πρᾶξιν μετὰ τόσας ἡμέρας καὶ τὴν ὡρισμένην ὥραν καὶ αὐτός, καίτοι στερούμενος ὡρολογίου, ἐγείρεται εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν ὥραν ἀκριβέστατα τῇ ὑποδείξει ἐνδομύχου ἐνοράσεως, ἢ ἐκτελεῖ τὴν ὑποβληθεῖσαν εἰς αὐτὸν πρᾶξιν τὴν ὡρισμένην ἡμέραν καθ’ ἣν ὁ ὑποβάλλων ἐν τῷ μεταξὺ λησμονεῖ ὅτι ὑπέβαλεν καὶ ἐνθυμεῖται τοῦτο μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως, γεγονὸς τὸ ὅτι εἰς ἰατρὸς δένει σφικτὰ καὶ μὲ πᾶσαν προφύλαξιν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑνὸς τηλεσκόπου καὶ ὅμως οὗτος, μὲ κεκλεισμένους ἀληθῶς ὀφθαλμούς, ὀνομάζει τὰ πρὸ αὐτοῦ ἀντικείμενα, γεγονὸς τοῦ ὅτι πατήρ, τέκνον, σύζυγος, ἀδελφὸς ἢ ἄλλος προσφιλὴς ἀποθνήσκει ἐν Ἰνδίαις καὶ ὁ ἐν Εὐρώπῃ διαμένων συγγενὴς ἢ φίλος βλέπει ἐξαίφνης τὸ φάσμα του προσερχόμενον ἐνώπιόν του ἢ καὶ ἀκούει τὴν φωνὴν αὐτοῦ, συνταράσσεται, ἀσθμαίνει, κατατρομάζει πρὸ τοῦ μεγέθους τοῦ γεγονότος καὶ μετά τινα χρόνον πληροφορεῖται ὅτι ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ ὥραν ἐξέπνευσεν.

Ταῦτα πάντα εἶναι γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν εἰς πολυσελίδους τόμους καὶ μελέτας τῶν ψυχολόγων ἐρευνητῶν, ὧν τὸ ἐπιστημονικὸν κῦρος καὶ τὸ ἐπίσημον τῆς θέσεώς των ἐξαλείφει καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν περὶ τῆς μὴ παραδοχῆς των. Καὶ συγκρίνοντες ταῦτα πρὸς τὴν διὰ μέσου τῶν αἰώνων παρερμηνευθεῖσαν ἀλήθειαν, ἀναγνωρίζομεν ἐπίσης ὡς γεγονὸς ὅτι ἡ Πυθία ἐκ Δελφῶν εἶδε τί ἐμαγείρευσεν εἰς τὴν χύτραν του ὁ Κροῖσος εἰς τὰς Σάρδεις, γεγονὸς ὅτι ὁ

Σωκράτης ὡδηγεῖτο ὑπὸ τοῦ δαιμονίου, γεγονὸς ὅτι ὁ Ἀπολλώνιος Τυανεὺς ἐνεφανίσθη τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς δύο διαφόρους καὶ ἀπομεμακρυσμένας ἀπ’ ἀλλήλων πόλεις, γεγονὸς ὅτι αὐτὸς ὁ ίδιος ὁμιλῶν πρὸς τὰ πλήθη τῆς Ἐφέσου ἀπηγγείλατο τὴν κατ’ ἐκείνην τὴν ὥραν πίπτουσαν κεφαλὴν τοῦ ἐν Ρώμῃ αὐτοκράτορος καὶ τυράννου Διοκλητιανοῦ, γεγονὸς ὅτι ἡ Ἰωάννα ντ’ Ἄρκ ἤκουε φωνὰς ἐν τῷ δάσει, τὰς ὁποίας δὲν ἤκουεν ἄλλος κανείς, καὶ τέλος γεγονότα ὅλα ὅσα ἡ σύγχρονος ἡμῶν ἱστορία ἐκ τοῦ παρελθόντος μᾶς παρουσίασεν καὶ μᾶς μετέδωσεν ὑπὸ τὸ αὐστηρὸν τῆς κρίσεώς της ὡς μύθους καὶ χαλκεύματα τῆς εὐφαντάστου ἀμαθείας τῶν προγόνων μας.

Αἱ δὲ σήμερον ὑπὸ τῆς φυσικῆς ἑρμηνείας ἐξηγήσεις τῶν φαινομένων καὶ ψυχικῶν ἐκδηλώσεων τούτων, παρουσιάζουν τόσα κενὰ καὶ τόσας δυσαναπληρώτους ἀπορίας, ὥστε τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἀφίεται καὶ πάλιν μετέωρον καὶ, παρ’ ὅλην τὴν ἐπιστημονικὴν ἀνάλυσιν καὶ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ λόγου τῆς ὑλικῆς παραγωγῆς των, προσκρούουν ἐπὶ καθαρᾶς πραγματικότητος τῶν φαινομένων, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὁποίων ἀδύνατον ἡ ἀδρανὴς ὕλη νὰ συντελέσῃ, καὶ κύπτει τὸν αὐχένα, ἀναμένων τὴν ἐποχὴν καθ’ **ἣν ἡ πιστὴ καὶ ἀληθὴς ἔρευνα θὰ ἀποκαλύψῃ τοὺς ἀγνώστους εἰς τὸν ἄνθρωπον νόμους, δι’ ὧν νὰ ἐξηγήσῃ καὶ ταῦτα μὲ τὴν φυσικὴν τῆς διαπαραγωγῆς των κανονικότητα.**